

EEN

Ze zeggen dat ik hier zal sterven. Deze plek die me vreemd is, deze donkere, bedompte, ranzige kerker, waar iedereen me naar het leven staat en de meerderheid talen spreekt die ik niet versta, is mijn thuis voor de rest van mijn leven. Dat is wat ze me zeggen. Het wordt steeds moeilijker ze níet te geloven.

Er zijn hier binnen mensen die me dood willen, sommige uit vergelding, maar de meeste uit erkenningsdrang. Je wordt gegarandeerd een beroemdheid als je mij of een van mijn vriendinnen om zeep helpt, samen bekend als de Monte Carlo Mistresses. Dat was de bijnaam die in de internationale media was blijven hangen. Hij spreekt meer tot de verbeelding dan eerdere versies, zoals de Gang of Four, de Bern Beauties of de Desperate Housewives. En minder ijzingwekkend, voor mij in ieder geval, dan wat op de dag na het vonnis op de voorpagina van *Le Monde* prijkte: *Mamans Coupables*.

Schuldige moeders.

Ik wacht dus. Op een wonder. Op nieuw ontdekt bewijsmateriaal. Een bekentenis van de echte moordenaar. Een bereidwillig oor dat naar me luistert. Of om gewoon op een ochtend wakker te worden en tot de ontdekking te komen dat dit allemaal een droom was. Driehonderdachtenzestig ochtenden heb ik mijn ogen geopend in de hoop dat ik weer in Bern was, of nog beter, dat ik weer in Georgetown was om zo dadelijk Amerikaanse letterkunde te doceren aan katterige eerstejaarsstudenten.

En ik kijk. Ik neem elke hoek ruim en langzaam. Ik slaap zittend. Ik probeer elke routine die mijn gangen voorspelbaar maakt te vermijden; het zou me kwetsbaar maken. Als ze me hier binnen pakken, dan zullen ze daar hun best voor moeten doen.

Ik liep door de smalle gangen van de G-vleugel. Toen ik de blokletters op de deurruit naderde – INFIRMERIE – stopte ik en verzekerde me ervan dat mijn tenen zich achter de losgekomen rode tape op de vloer bevonden. Die diende als markering, een stopteken voordat men naar binnen kon.

‘Bonjour,’ zei ik tegen de bewaker in het hok aan de andere kant van de hydraulische deur, een vrouw die Cecile heette. Geen achternamen. Het was niemand van het gevangenispersoneel toegestaan om meer dan hun voornaam aan de gevangenen te onthullen, en die waren dan waarschijnlijk ook nog verzonnen. Het ging om anonimiteit buiten de muren: als de gedetineerden eenmaal vrij waren zouden ze de bewakers die hen slecht hadden behandeld niet op kunnen sporen.

‘Hoi, Abbie.’ Ze antwoordde me altijd in haar beste Engels, dat lang niet slecht was. Beter dan mijn Frans. Na een luide, echoënde zoem ging de deur sissend open.

De ziekenafdeling van de gevangenis had de afmetingen van een Amerikaans gymlokaal, maar dan slechts tweeënhalf meter hoog. Het was voornamelijk een open ruimte met vierentwintig bedden. Aan één kant bevond zich een lange kooi – de ‘ontvangstruimte’ – waar gedetineerden op hun beurt wachtten. Aan de andere kant, ook beveiligd, was een apotheek met medicijnen en medische hulpmiddelen. Achter deze ruimte bevond zich een zwaar beveiligde ruimte die vijf patiënten kon herbergen, gereserveerd voor besmettelijke ziekten, intensive care en dwangopnames.

Ik hield van de ziekenafdeling vanwege het felle licht, dat de anders zo sombere opsluiting wat leven inblies. Ik vond het ook fijn om mensen te helpen; het herinnerde me eraan dat ik nog steeds menselijk was, dat ik nog steeds een doel had. En ik hield

ervan omdat ik hier niet op mijn hoede hoefde te zijn.

Aan alle andere dingen had ik een hekel. De geur, bijvoorbeeld, een smerige cocktail van lichaamsgeur, urine en sterk desinfecteermiddel die me altijd tegemoet sloeg als ik de ruimte betrad. En laten we wel wezen, niemand gaat naar de ziekenafdeling omdat hij zich zo goed voelt.

Ik probeer me goed te voelen. Ik doe echt mijn best.

Het was druk vandaag, alle bedden waren bezet. De enige dokter, twee verpleegsters en vier gedetineerde assistentes haastten zich van de ene patiënt naar de andere en legden symbolische pleisters op gapende wonden. Er had griep geheerst, en als er in het JRF één persoon griep kreeg, dan kreeg de hele vleugel het. Ze probeerden de zieken af te zonderen, maar dat was dweilen met de kraan open. Er was gewoon niet genoeg ruimte. JRF – L'institution de Justice et Réforme pour les Femmes – draaide met een overcapaciteit van 150 procent. Cellen die waren ontworpen voor vier bevatten zeven personen, de overtalligen sliepen op matrassen op de vloer. Een gevangenis die gebouwd was voor twaalfhonderd gedetineerden huisvestte bijna tweeduizend personen. Ze stouwden ons schouder aan schouder hier binnen en zeiden dat je je een hand voor je mond moest houden als je hoestte.

Ik zag Winnie aan de andere kant van de ruimte, ze wikkelde een verband om de voet van een Arabische vrouw. Winnie was verpleegstersassistente, net als ik. De gevangenisdirecteur had bevolen dat we geen contact met elkaar mochten hebben, dus we waren in verschillende vleugels geplaatst en liepen verschillende diensten op de ziekenafdeling.

Ik voelde een brok in mijn keel, zoals altijd wanneer ik haar hier zag. Winnie was mijn beste vriendin sinds mijn man en ik voor zijn baan bij de Amerikaanse ambassade naar het Zwitserse Bern waren verhuisd. We woonden vijf jaar naast elkaar, betreurden de lange dagen van onze diplomatenmannen en deelden onze geheimen met elkaar.

Nou, niet ál onze geheimen, zoals later bleek. Maar ik heb haar vergeven.

‘Hé,’ fluisterde ze met haar heerlijke Britse accent. Haar vingers raakten de mijne aan. ‘Ik heb gehoord wat er is gebeurd. Gaat het?’

‘Kan niet beter,’ zei ik. ‘En jij?’

Ze was niet in de stemming voor grappen. Winnie mocht er wezen – lang en goedgevormd, met grote stralende ogen, scherpe jukbenen en zacht inktzwart haar –, wat het des te erger maakte om de wallen onder die ogen te zien, haar ingezakte houding, de subtiele afbraak van haar geest. Het was meer dan een jaar dat we in JRF zaten, en vijf maanden sinds de veroordeling. Ze begon in te storten, te knakken. Ze hadden het hier over het moment waarop dat gebeurde, als je alle hoop liet varen. *La reddition* noemden ze het. De overgave. Ik had het nog niet meegemaakt. En hoopte dat het nooit zou gebeuren.

‘Filmavond,’ fluisterde ze. ‘Ik zal een plaats voor je vrijhouden. Hou van je.’

‘Ik hou ook van jou. Rust een beetje uit.’ Onze vingers lieten elkaar los. Haar dienst zat erop.

Zo’n anderhalf uur later hoorde ik de commotie toen de hydraulische deur openzoemde. Ik stond met mijn rug naar de ingang toe. Ik was een verpleegster aan het helpen met het verbinden van een rijtwond op de ribbenkast van een gevangene toen een andere verpleegster ‘Urgence!’ riep.

Een spoedgeval. Daar hadden we er veel van. We hadden welkijks een zelfmoord in JRF. Geweld en aan hygiëne gerelateerde ziekten namen toe bij de groeiende overbevolking. Het was onmogelijk om een dienst van zes uur te lopen zonder een keer het woord *urgence* te horen.

Toch draaide ik me om toen bewakers en een verpleegster een brancard met een gevangene naar binnen duwden.

‘O, god, nee.’ Ik liet de verbandgaasjes uit mijn handen vallen. Ik rende al voordat ik volledig tot het besef was gekomen.

De schok bij het zien van zwart haar dat van de brancard hing. De blik van een van de verpleegsters, die van al het gedoe was teruggelopen en me aankeek om te zien of ik doorhad wie de nieuwe patiënt was. Iedereen wist tenslotte dat wij vieren een groep vormden.

‘Winnie,’ fluisterde ik.

TWEE

‘Nee. Alsjeblieft, nee.’

Snel drong ik me tussen de andere gevangenen door, stuurde langs hen heen als in een flipperkast en rende op Winnie af. De twee bewakers zagen me komen en kwamen in beweging om me tegen te houden terwijl de dokter en twee verpleegsters over Winnie heen stonden gebogen en koortsachtig aan het werk waren.

‘Laat me haar zien. Laat me... *permettez-moi...*’

Alles wat ik kon zien, tussen de twee bewakers die me in bedwang hielden, was de rug van een verpleegster en het levenloze lichaam van mijn beste vriendin. De dokter sprak snel – te snel om het te kunnen volgen – en een van de verpleegsters haastte zich om iets uit de apotheek te halen.

‘Wat is er gebeurd?’ riep ik vruchteloos uit. In mijn paniek viel ik weer terug in mijn eigen taal.

Ik probeerde nogmaals om langs de bewakers te komen. Ik wilde haar gewoon zien. Ik wilde dat ze mij zag. Maar een van de bewakers gaf me een beuk op mijn borst en mijn benen werden pap. Ik viel hard op de vloer, mijn hoofd sloeg tegen de tegels. De bewakers lieten zich op me vallen en gebruikten de wet van de zwaartekracht om me naar beneden te drukken.

‘Alsjeblieft. *S’il vous plait,*’ wist ik uit te brengen. ‘Winnie...’

Tussen de twee bewakers door zag ik hoe de dokter, een man van middelbare leeftijd met lang grijs haar, zijn rug rechtte, een

ontspannen houding aannam en zijn hoofd schudde tegen de verpleegster. Hij hing de stethoscoop om zijn nek en wendde zich tot de verpleegster die de medicijnen haalde. ‘*Marianne,*’ riep hij. ‘*Il n’est pas nécessaire.*’

‘Nee!’ jammerde ik.

Hij wierp een blik op de klok aan de muur. ‘*Le temps de morts... ah, il est quatorze heures quarante.*’

Tijd van overlijden, 14.40 uur.

‘Jij... Jij... hebt haar vermoord,’ zei ik. Het waren de laatste woorden die ik hoorde voordat alles zwart werd.

DRIE

Duisternis, ook al was de ruimte goed verlicht. Kou, ook al was de ruimte zo klam dat mijn shirt aan mijn lichaam plakte en het zweet op mijn voorhoofd stond. Het bloed dat ik in mijn mond proefde, de verschroeiende pijn in mijn ribben, de blauwe plekken op mijn polsen van de handboeien die me vastgeklonken hielden aan de muur – het was allemaal echt. Ergens daar binnen, als ik af en toe bijkwam, had ik verzet geboden. Beetje voor beetje kwam het terug. Er was geschopt en geslagen. Ik heb geloof ik iemand in zijn arm gebeten. Maar het deed er niet toe. Het deed er allemaal niet meer toe.

Ik zag nu wat Winnie had gezien. *La reddition*. Overgave. Bied geen verzet, en het zal makkelijker zijn. La Reddition stak haar hand naar me uit, maar ik had hem nog niet geschud.

De tijd was verstreken. Mijn schatting, zo'n tien uur sinds mijn beste vriendin was overleden.

De deur van de cel ging open. Boulez, de directeur van JRF. Achterovergekamd zwart haar. Een smetteloos drielijg pak, een perfect geknoopte stropdas. Hij zag eruit als de politicus die hij was. In Amerika zou Boulez een gemeenteraadslid geweest zijn dat een gooi naar het senatorschap deed. In Frankrijk wachtte een gevangenisdirecteur op de kans om gepromoveerd te worden naar het ministerie van Justitie.

'Ik zal onze tijd niet verspillen aan vriendelijkheden,' zei hij, wat me zeer gepast leek gezien het feit dat zijn werknemers zo-

juist mijn beste vriendin hadden vermoord en mij letterlijk in de boeien hadden geslāgen.

Ik overzag mijn cel; hij had ongeveer de afmetingen van mijn inloopkast in de States, voordat we verhuisden. Schimmel op de muren en het plafond. Donkere vlekken op de betonnen vloer, als olievlekken in een garage. Alleen waren deze vlekken niet het gevolg van een mechanisch, maar van een menselijk defect.

Dit was *le mitard*, de gevangenis in de gevangenis. Bij ons bekend als eenzame opsluiting.

Boulez vond het niet prettig hier. Hij hield er niet van dat zijn gemanicuurde handen vies werden. Hij had een reden om me te bezoeken, en hij kwam nu ter zake.

‘Vertel me welk geneesmiddel je hebt gebruikt,’ zei hij. ‘Het is een simpele kwestie van het inventariseren van de apotheek om te zien wat er ontbreekt. Het is makkelijker als je gewoon bekend.’ Hoewel hij een zwaar accent had was zijn Engels vlekkeloos. Veel van de ontwikkelde Fransen spraken vloeiend Engels.

Ik hoestte. Het bloed spatte op mijn bruine broek.

‘Ik vraag het niet nog een keer,’ zei hij.

‘Mooi, dan hoef ik je niet nog een keer te negeren.’

In zijn concentratie knipperde hij met zijn ogen. Het duurde even voordat mijn antwoord bij hem binnenkwam. Toen grijnsde hij. ‘Of was het zelfmoord?’ vroeg hij. ‘Jullie hadden allebei toegang tot de apotheek. Of ze heeft zelfmoord gepleegd, of jij hebt haar vergiftigd. Wat was het, Abbie?’

Hij genoot duidelijk van deze woorden. We wisten allebei dat beide opties niet waar waren. Maar hij wilde hiermee zeggen dat een van de twee de officiële uitleg zou worden.

‘Winnie zou nooit zelfmoord plegen,’ zei ik. ‘Zeg nóóit dat ze dat heeft gedaan.’

‘Ah.’ Hij hief zijn kin. ‘Dan was het dus moord.’

Hij probeerde me op de kast te krijgen. Deze man zou altijd

gevangenisdirecteur moeten blijven. Er was geen betere uitlaatklep voor sadisme.

‘Je geeft haar natuurlijk de schuld van deze vervelende situatie,’ zei hij.

Ik hoestte weer. Met hetzelfde resultaat. Ik had mijn handen niet vrij en veegde mijn kin af aan mijn schouder.

‘Ik zal niet vergeten wat er vandaag is gebeurd,’ zei ik. ‘Iemand zal hiervoor boeten.’

‘Ik heb een beter idee.’ Boulez liep naar me toe; dat durfde hij wel met mijn beperkingen. Hij stond op een meter afstand, net buiten het bereik van mijn benen voor het geval ik hem zou schoppen.

‘Beken de dubbele moord,’ zei hij. ‘En wat er met Winnie is gebeurd zal als zelfmoord worden beschouwd.’

Ja hoor. Geen van ons vieren had bekend bij het proces. Boulez wilde de held zijn die mij een bekentenis had ontfutseld, een vette kluif om de hongerige internationale media toe te werpen. En de Franse kiezers, wanneer het zover was.

‘En als ik dat niet doe?’ vroeg ik.

‘Wel, je hebt al twee moorden gepleegd. Een derde? We kunnen je niet langer gevangen houden dan je natuurlijke levensduur, niet? Maar er zijn andere manieren om je te straffen, Abbie.’ Hij liep terug naar de celdeur. ‘Ik geef je vijfenveertig dagen om erover na te denken.’

‘Volgens mij bedoel je dertig, Boulez.’ Er was onlangs een Franse wet ingevoerd die het verblijf in *le mitard* tot periodes van dertig dagen beperkte. Maar iedereen in JRF wist dat deze restrictie omzeild kon worden.

‘Zei ik vijfenveertig? Ach, ja.’ Zijn mondhoeken krulden op. Hij klopte met zijn knokkels op de deur, die zoemend opensprong.

‘Boulez,’ zei ik. ‘Je zult dit niet winnen. ‘Op een dag zal ik vrijkomen.’

Zijn ogen vernauwden zich, waarna er een brede glimlach verscheen. ‘Madame, je bent de beroemdste crimineel uit de

Franse geschiedenis. Je zult hier nooit meer uit komen.’

En daarmee verdween Boulez. De verlichting, die buiten de cel werd bediend, ging uit en ik werd in de duisternis geworpen. Dertig dagen lang. Misschien wel vijfenveertig.

Misschien wel voor de rest van mijn leven.

En dat alles vanwege twee nachten in Monte Carlo.

BOEK EEN

*Dertien maanden eerder:
juni 2010*

HOOFDSTUK 1

Iets meer dan zeventig minuten na het verlaten van vliegveld Bern raakte het vliegtuig het asfalt van Nice zó soepel dat het leek alsof we in boter landden. Maar misschien kwam het door de champagne, die mijn zintuigen al aan het verdoven was en alles prachtig kleurde. Pracht was wat me beloofd was. Pracht was waar we allemaal, om verschillende redenen, behoefte aan hadden. We hadden behoefte om in luxe te baden. We hadden behoefte aan een droom van vier dagen.

‘Nu ben ik officieel op vakantie,’ deelde ik de anderen mee en ik nam de laatste slok champagne uit mijn glas.

‘En dat werd tijd ook, schat!’ Winnie strekte zich over het middenpad uit en greep mijn arm.

Serena, die tegenover me zat in de kleine cabine, hief haar lege glas en schudde haar lang blonde haar. ‘*Bonjour*, Monte Carlo. En dat, vriendinnen, is het enige Franse woord dat ik ken.’

‘Vergeet *chardonnay* en *merlot* niet,’ voegde ik eraan toe.

‘Touché,’ zei ze.

‘Kijk, je weet je woordenschat nu al te verrijken.’

Ik liet mijn blik over mijn vriendinnen gaan. Een beter gezelschap kon ik niet wensen. Serena Schofield, de blonde amazone. Een gewezen olympische skikampioene die bij de afdaling in Lillehammer vijfde was geworden voor de Verenigde Staten. Bryah Gordon, geboren in Johannesburg in de dagen van het

apartheidsregime. Met haar eenendertig jaar was ze de jongste van onze clan, en veruit de slimste. Onze huisencyclopedie voor al uw triviale onderwerpen, een geboren schoonheid met een gave koffiekleurige huid en een verleidelijke afrocoupe tot op kinhoogte. En Winnie Brookes natuurlijk, de exotische Britse. We noemden haar ‘de diva’, nog altijd even adembenemend als elk hedendaags model op de catwalk die het merendeel van de tijd geen flauw benul had van haar schoonheid.

En dan was ik er nog. Abbie Elliot. Wat deze interessante en heerlijke vrouwen met mij aan moesten was een raadsel. Mijn klachten over het verlaten van the Verenigde Staten en de verhuizing naar Zwitserland verdwenen naar de achtergrond als ik naar deze vrouwen keek.

‘Ik denk dat ik de rest van dit tripje met een Brits accent ga praten,’ zei ik tegen Winnie. ‘*Bloody good show, love,*’ probeerde ik in mijn beste Monty Python-imitatie.

‘En ik word een Amerikaanse,’ antwoordde ze. ‘*Hey, how ya doin’?* Zijn er nog wat landen die we binnen kunnen vallen?’

We stapten uit de privéjet – dank je wel, Serena – en baadden in een weldadige, ondergaande zon. Een suv reed ons naar het gedeelte van Côte d’Azur Airport dat gemarkeerd was als ‘privévliegverkeer’, waar onze koffers op ons stonden te wachten.

‘Hebben we een auto?’ vroeg Winnie.

‘Een auto? Auto’s zijn zó saai, schatje,’ sprak Serena geaffecteerd terwijl ze naar ons knipoogde. Je kon ons niet bepaald onbemiddeld noemen, maar Serena spande de kroon. Je moest haar kennen. Het was een lieve en aandachtige vrouw. Maar dit weekend zou anders worden. Ze had geld, en was duidelijk van plan het uit te geven.

We volgden Serena door een deur naar een landingsbaan, en naar een grote, glanzende zilver-en-grijze helikopter.

‘Nee, Serena!’ zei Bryah met een licht nerveuze ondertoon. Bryah ging niet veel uit. Als je beleefd bleef, zou je haar man,

Colton, bezitterig kunnen noemen. Als je niet beleefd bleef, zou je hem iets heel anders noemen. Het kwam erop neer dat Bryah nog nooit op een meidenweekend als dit was meegegaan.

‘Waarom rijden als je kunt vliegen?’ Serena rende naar de helikopter en klom aan boord. Ik kon het niet geloven, maar waarom ook niet? Geld was geen probleem, en Serena wilde dat we vier dagen in een droomwereld zouden leven.

‘Kon je geen grotere vinden?’ zei ik.

Toen we in de gordels zaten steeg de helikopter snel op, waarop mijn maag licht begon te protesteren. Maar al snel vlogen we boven Monaco en ging al mijn aandacht uit naar de glooiende heuvels van de Franse Rivièra, de blauwe uitgestrektheid van de Middellandse Zee, vol stipjes van jachten en zeilboten die ’s avond terug in de haven wilden zijn en de roze-groene hemel terwijl de zon aan de horizon onderging.

‘Wisten jullie dat Monaco het op twee na kleinste land ter wereld is?’ vroeg Bryah.

‘Boeiend,’ zei Winnie. Ik maakte oogcontact met haar en we onderdrukten een glimlach.

‘Bryah, schatje,’ zei ik en ik klopte haar op haar been, ‘we gaan plezier maken. Maak je niet druk.’

Zo’n zeven minuten later landden we op een helibaan bij het strand. We gespten onze gordels los en wachtten tot de piloot de deur openmaakte.

‘Wacht,’ zei Serena. Ze pakte haar tas en haalde er drie uitpuilende enveloppen uit, die ze elk van ons overhandigde. Ik maakte de mijne open en zag een dikke bundel euro’s.

‘Wat is dit?’ zei Winnie.

‘Dat is voor elk van jullie vijftigduizend euro,’ antwoordde ze. ‘Ga ermee gokken, shoppen, doe ermee wat je wilt. Als je het maar uitgeeft.’

‘Mag ik een auto kopen?’ vroeg ik. ‘Een klein eiland?’

‘Wat dacht je van een filmster?’ zei Winnie. ‘Denk je dat ik Brad Pitt voor een weekendje kan huren?’

‘Brad Pitt? Te oud, Win,’ zei ik. ‘Een van die jongere sterren. Zac Efron, misschien.’

Ik heb het graag iets sportiever,’ zei Serena. ‘David Beckham. Rafy Nadal.’

‘Rafy misschien,’ beaamde Win.

We keken naar Bryah, die niets had gezegd. Ze bekeek het geld, wierp een blik op Serena en er verscheen een scheef glimlachje op haar gezicht. ‘Je kunt gevaarlijke dingen doen met zoveel geld,’ zei ze.

We keken haar allemaal aan, duizelig en enigszins bedwelmd, ontspannen en gretig, en barstten in lachen uit. Achter het helikopterraam bevond zich Monte Carlo, de speeltuin voor rijken en beroemdheden. Als moeders en echtgenotes zaten we allemaal op onze eigen manier vast in een geadopteerde Zwitserse stad, en deze vierdaagse trip was onze kans hieraan te ontsnappen. Om het leven van iemand anders te leven.

‘Bryah,’ zei ik. ‘Je slaat de spijker op zijn kop.’

HOOFDSTUK 2

Binnen enkele minuten bereikten we de ingang van Hotel Metropole. De avondschemering zou zo invallen en het was alsof de dimmer iets naar links was gedraaid. De lucht was warm en zwaar. Portiers in grijze jacquets en met hoge hoeden op namen onze koffers aan en begroetten ons vrolijk, eerst in het Duits – ze vergisten zich in de achtergrond van de blonde Serena –, waarna ze op Engels overgingen.

Het hotel was fantastisch. We liepen door een granieten, met klimop begroeide zuilengang die me het gevoel gaf dat we met klaoengeschal zouden worden aangekondigd. Het stenen pad met patronen erin werd geflankeerd door kaarsen in sierlijk glas, Japanse planten in potten en hoge, gesnoeide pijnbomen die waarschijnlijk een deftige naam hadden, maar er voor mij uitzagen als groen met anorexia. Het hotel doemde op, het koesterde zich in de schemering. Voordat ik het wist had ik een glas champagne in mijn hand en de bubbels kriebelden in mijn neus terwijl ik al drinkend doorliep. Iemand van het hotel vertelde over de recente renovatie, die uitgevoerd was door ene Jacques Garcia. Ik knikte gewichtig en zei: ‘Ik ben dol op zijn werk’, hoewel ik geen flauw idee had wie hij was. Winnie paradeerde voor de rest uit, ze zong iets en zwaaide met haar armen, waarschijnlijk om in haar strakke groene zomerjurkje de aandacht van alle mannelijke portiers te trekken.

‘Het is allemaal zo opwindend!’ Serena omhelsde me en we klonken met de glazen.

De grote, hoge lobby rook naar geld, van de geblokte tegelvloer tot het dakraam. Van de zorgvuldig afgewerkte verlichting die aan het plafond hing – stel je een hangende kandelaar voor met een tent eroverheen – tot de gasten, de mannen in smokings of pakken van duizend dollar, de dames in avondjurken met parelkettingen.

‘Hier zou ik wel mee kunnen leven,’ zei ik.

‘Schofield,’ zei Serena tegen de receptionist.

De man toetste iets in en zei: ‘Simon?’

‘Simon?’ riepen we met z’n drieën in koor uit. Simon was haar man. Denk aan rijk en saai. Vast wel aardig, maar ik begreep nooit zo goed wat die twee met elkaar hadden.

Hoe dan ook, het ging erom dat dit weekend een ontsnapping was. Vier dagen, alleen voor ons – en dat betekende geen echtgenoten. Dat betekende voor elk van ons iets anders, dacht ik, maar het betekende in ieder geval iets.

‘Jammer, maar helaas,’ zei Winnie.

Serena lachte. ‘Zijn assistent heeft het voor ons geboekt. Macht der gewoonte, om Simons naam te gebruiken.’

‘Ik ben zó benieuwd naar de kamer,’ zei Bryah.

‘Vergeet de kamer.’ Serena klapte in haar handen. ‘We gaan naar het casino. Ik denk dat ik ga winnen vanavond!’

‘Vergeet de kámer?’ Weer met z’n drieën, maar nu net niet in koor. We overstemden haar. We wilden de suite zien waar we zoveel over hadden gehoord.

‘Wauw.’ Ik zei het als een woord met twee lettergrepen. De presidentiële suite, een dubbel penthouse. Ze noemden het de Carré d’Or. Het klonk als een parfum. Het leek op de vertrekken van een paleis. Overal verse rozen. Gratis champagne en makarons. Dure kunst aan de muur. Een uitzicht over half Monte Carlo. Misschien dat ik het al heb gezegd, maar hier zou ik wel mee kunnen leven.

Ik kom niet uit een rijke familie en ben het nog steeds niet, waarmee ik bedoel dat Jeffrey en ik het prima hebben, maar

geen riante zomerhuizen en geen privéjets. En ook geen klachten, trouwens. Toch onderscheidde het me van de rest. Winnie komt uit een rijke familie in Londen. Bryah en Serena zijn met een rijke man getrouwd. Misschien dat ze weleens eerder een penthouse als dit hebben gezien, maar als je zag hoe ze zich als kakkerlakken verspreidden om het te onderzoeken, dan was dit zelfs nog boven hun gebruikelijke uitgavenniveau.

Een luxueuze plek als deze had ik nog nooit gezien. De lounge-ruimte, waar waarschijnlijk een helikopter kon landen, had donker parket met rijke gouden en kastanjebruine tinten. De ramen, die van de vloer tot het plafond liepen, onthulden de Middellandse Zee en een aanlokkelijk terras. Eerst nam ik een kijkje in de badkamer – marmer en zandsteen, een geweldige ivoorkleurige badkuip en een douche waar een heel gezin onder kon. ‘Ja, dit voldoet wel,’ besloot ik.

Vervolgens een van de slaapkamers, de voorste, hij was twee keer zo groot als die van mij in Bern. De muren waren geschilderd in lichte tinten groen met bloemen, en een doorgang leidde naar een kleedruime met kaptafel. Ik gaf de piccolo opdracht om de koffers van Winnie en mij naar deze slaapkamer te brengen; wij zouden de voorste slaapkamer delen, terwijl Bryah en Serena de achterste namen.

Daarna naar het terras. Winnie was er al, ze was een plaatje zoals ze uitkeek over het Monte Carlo Casino, de Middellandse Zee en de roze hemel erachter. Een zachte bries deed haar donkere haar opwaaien.

‘Alleen al dit terras is groter dan mijn eerste appartement in Georgetown,’ zei ik. ‘Het is eigenlijk twee keer zo groot.’

‘Ik weet het, maatje. Het is ronduit heerlijk.’ Winnie draaide zich om en spreidde haar armen uit, alsof ze een modeshow liep. ‘Hallo Monte Carlo!’ riep ze uit.

Serena stak haar hoofd naar buiten. ‘Omkleden, dames,’ zei ze. ‘We gaan een gokje wagen.’